

Bevoegdheid tot verrekening basisbetaalregeling en bedrijfstoelag

Citation for published version (APA):

van den Brink, J. E., (2017). *Bevoegdheid tot verrekening basisbetaalregeling en bedrijfstoelag*, No. AB 2017/186, No. ECLI:NL:CBB:2016:439, Dec 20, 2016. AB Rechtspraak Bestuursrecht (AB) Vol. 22-23 No. 186

Document status and date:

Published: 01/01/2017

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

Verrekening te ontvangen bedrag op grond van de basisbetaalregeling 2015 met bedrijfstoeslag 2011. Geen aanleiding voor het oordeel dat de bevoegdhei...

CBb 20-12-2016, ECLI:NL:CBB:2016:439, m.nt. J.E. van den Brink

Instantie

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum

20 december 2016

Magistraten

Mr. A. Venekamp

Zaaknummer

16/248

Noot

J.E. van den Brink

Vakgebied(en)

Bestuursrecht algemeen / Algemeen

Bestuursrecht algemeen / Algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Bestuursrecht algemeen / Besluit (algemeen)

Brondocumenten

ECLI:NL:CBB:2016:439, Uitspraak, College van Beroep voor het bedrijfsleven, 20 december 2016

Wetgeving

Art. 80 Verordening 1122/2009; art. 28 Uitvoeringsverordening 908/2014; art. 5ter Verordening 885/2006; art. 4:93 Awb; art. 61 lid 1 Regeling GLB-inkomenssteun 2006

Essentie

Verrekening te ontvangen bedrag op grond van de basisbetaalregeling 2015 met bedrijfstoeslag 2011. Het College ziet, gelet op het wettelijk kader, geen aanleiding voor het oordeel dat de bevoegdheid tot verrekening bij de staatssecretaris ontbrak.

Samenvatting

Het College is met verweerder van oordeel dat, gezien de hiervoor onder 1.1 en 1.2 weergegeven besluiten, in rechte vaststaat dat appellant te veel steun heeft ontvangen en dat verweerder deze steun onverschuldigd aan appellant heeft betaald. In dit beroep kan slechts aan de orde komen of verweerder bevoegd was om te verrekenen en of de verrekening van de steun op juiste wijze is toegepast. Het College ziet, gelet op het wettelijk kader dat hiervoor onder 4.1 is weergegeven, geen aanleiding voor het oordeel dat de bevoegdheid tot verrekening bij verweerder ontbrak. Nu appellant ook tegen de verrekening als zodanig geen argumenten heeft aangevoerd, is het beroep ongegrond.

Partij(en)

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 20 december 2016 in de zaak tussen

Appellant, (gemachtigde: mr. C.G.A. Mattheussens),

en

De Staatssecretaris van Economische Zaken, verweerder, (gemachtigde: mr. M.M. de Vries).

Uitspraak

Procesverloop

Bij besluit van 27 november 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder een uitbetaling aan appellant op grond van de basisbetaalregeling 2015 verrekend met een vordering op appellant die is ontstaan als gevolg van een onverschuldigde

betaling van de bedrijfstoeslag voor het jaar 2011.

Bij besluit van 30 maart 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. Appellant heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 november 2016. Appellant, noch zijn gemachtigde zijn verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1.

Het College gaat uit van het volgende.

1.1

Bij besluit van 21 maart 2013 heeft verweerder de GLB-subsidieaanvragen van appellant voor het jaar 2011 afgewezen, omdat appellant — kort gezegd — niet heeft meegewerkt aan de controle op de gebruiksnormen stikstof en fosfaat 2011. Bij besluit van 17 juni 2013 heeft verweerder het bezwaar van appellant daartegen niet-ontvankelijk verklaard.

1.2

Bij besluit van 3 juli 2015 heeft verweerder het bedrag voor de bedrijfstoeslag 2011 van appellant vastgesteld op € 0 en bepaald dat verweerder een reeds uitbetaald bedrag van € 5.332,02 van appellant terugontvangt. Bij besluit van 15 oktober 2015 heeft verweerder het bezwaar van appellant daartegen ongegrond verklaard.

1.3

Vervolgens heeft verweerder het primaire besluit genomen. Daarin verrekent verweerder een door appellant op grond van de basisbetaalregeling 2015 te ontvangen bedrag van € 2.239,47 met een nog door appellant terug te betalen bedrag van € 2.239,47 voor de bedrijfstoeslag 2011.

2.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder het primaire besluit gehandhaafd. Verweerder heeft uiteengezet dat hij op grond van het Unierecht en het nationale recht gehouden is om het te veel betaalde terug te vorderen. Verweerder heeft voorts erop gewezen dat verrekening van een geldschuld met een bestaande vordering slechts geschiedt voor zover in de bevoegdheid daartoe bij wettelijk voorschrift is voorzien, alsook dat hij de verplichting heeft om een openstaande vordering op een begunstigde te verrekenen met welke betaling dan ook, die aan dezelfde begunstigde nog zal worden toegekend.

3.

Appellant heeft het volgende aangevoerd. Hij betwist medewerking aan de controle te hebben geweigerd en is bereid alsnog inzage in de administratie te bieden. Hij meent recht te hebben op de bedrijfstoeslag 2011, zodat verweerder de terugbetaling daarvan ook niet met een door appellant te ontvangen bedrag voor het jaar 2015 kan verrekenen.

4.

Het College overweegt als volgt.

4.1

Artikel 4:93, eerste lid, van de Awb bepaalt dat verrekening van een geldschuld met een bestaande vordering slechts geschiedt voor zover in de bevoegdheid daartoe bij wettelijk voorschrift is voorzien.

Wat betreft rechtstreekse betalingen in het kader van het GLB is de bevoegdheid tot verrekening neergelegd in de Uitvoeringsregeling rechtstreekse betalingen GLB, die per 1 januari 2015 de Regeling GLB-inkomenssteun 2006 heeft vervangen. Het overgangsrecht bij deze uitvoeringsregeling bepaalt evenwel dat de (oude) Regeling GLB-inkomenssteun 2006 van toepassing blijft op aanvragen die vóór 1 januari 2015 op grond van die regeling zijn ingediend.

Ingevolge artikel 61, eerste lid, van de Regeling GLB-inkomenssteun 2006 wordt, indien een bedrag aan subsidie ten onrechte is uitbetaald, dit bedrag en de rente daarover overeenkomstig artikel 80 van Verordening (EG) nr. 1122/2009 van de Commissie van 30 november 2009 tot vaststelling van bepalingen ter uitvoering van Verordening (EG) nr. 73/2009 van de Raad wat betreft de randvoorwaarden, de modulatie en het geïntegreerd beheers- en controlesysteem in het kader van de bij die verordening ingestelde regelingen inzake rechtstreekse steunverlening aan landbouwers en ter uitvoering van Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad wat betreft de randvoorwaarden in het kader van de steunregeling voor de wijnsector (Verordening 1122/2009) teruggevorderd.

Artikel 80 van Verordening 1122/2009 bepaalde, ten tijde hier van belang en kort gezegd, dat in geval van een onverschuldigde betaling de landbouwer het betrokken bedrag terugbetaalt.

Artikel 5ter van Verordening (EG) nr. 885/2006 van de Commissie van 21 juni 2006 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1290/2005 van de Raad met betrekking tot de erkenning van de betaalorganen en andere instanties en de goedkeuring van de rekeningen inzake het ELGF en het ELFPO (Verordening 885/2006) bepaalde, voor zover en ten tijde van belang, dat de lidstaten, onverminderd de andere handhavingsmaatregelen waarin het nationale recht voorziet, elke nog openstaande vordering op een begunstigde die overeenkomstig het nationale recht vast is komen te staan, verrekenen met welke betaling dan ook die het voor de inning van de vordering verantwoordelijke betaalorgaan in de toekomst aan dezelfde begunstigde moet doen.

Verordening 1290/2005 is ingetrokken bij Verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 inzake de financiering, het beheer en de monitoring van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot intrekking van Verordeningen (EEG) nr. 352/78, (EG) nr. 165/94, (EG) nr. 2799/98, (EG) nr. 814/2000, (EG) nr. 1290/2005 en (EG) nr. 485/2008 van de Raad. Verordening 885/2006 is ingetrokken bij Gedelegeerde Verordening (EU) nr. 907/2014 van de Commissie van 11 maart 2014 tot aanvulling van Verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft de betaalorganen en andere instanties, het financieel beheer, de goedkeuring van de rekeningen, de zekerheden en het gebruik van de euro. Met artikel 28 van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 908/2014 van de Commissie van 6 augustus 2014 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad, wat betreft betaalorganen en andere instanties, financieel beheer, goedkeuring van de rekeningen, voorschriften inzake controles, zekerheden en transparantie, is een bepaling opgenomen die nagenoeg gelijklopend is aan artikel 5ter van Verordening 885/2006.

4.2

Het College is met verweerder van oordeel dat, gezien de hiervoor onder 1.1 en 1.2 weergegeven besluiten, in rechte vaststaat dat appellant te veel steun heeft ontvangen en dat verweerder deze steun onverschuldigd aan appellant heeft betaald. In dit beroep kan slechts aan de orde komen of verweerder bevoegd was om te verrekenen en of de verrekening van de steun op juiste wijze is toegepast. Het College ziet, gelet op het wettelijk kader dat hiervoor onder 4.1 is weergegeven, geen aanleiding voor het oordeel dat de bevoegdheid tot verrekening bij verweerder ontbrak. Nu appellant ook tegen de verrekening als zodanig geen argumenten heeft aangevoerd, is het beroep ongegrond.

5.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Noot

Auteur: J.E. van den Brink

1.

Bovenstaande uitspraak laat zien dat de vraag in hoeverre Nederlandse bestuursorganen rechtstreeks bevoegdheden kunnen ontleenen aan een Unierechtelijke verordening, ook als de desbetreffende bepaling slechts tot de lidstaten is gericht, nog steeds actueel is. In deze zaak gaat het om een bevoegdheid tot verrekening. In art. 4:93 lid 1 Awb is bepaald dat verrekening van een geldschuld met een bestaande vordering slechts geschiedt voor zover in de bevoegdheid daartoe bij wettelijk voorschrift is voorzien. Het is inmiddels vaste jurisprudentie dat onder wettelijk voorschrift in de zin van de Awb ook een bepaling uit een Unierechtelijke verordening valt (zie uitgebreid punt 3 van de annotatie van Molendijk en Ortlep onder ABRvS 2 maart 2016, AB 2016/455). Dat neemt echter niet weg dat uit de desbetreffende bepaling van die Unierechtelijke verordening wel duidelijk moet worden welk concreet Nederlands bestuursorgaan de daarin neergelegde bevoegdheid mag uitoefenen. In de literatuur is al meerdere keren uitgebreid besproken dat Unierechtelijke verordeningen dat veelal in het midden laten; zij richten zich doorgaans tot de lidstaat dan wel de bevoegde autoriteit (zie hierover J.E. van den Brink & W. den Ouden, 'Europeanisering door rechtsbeginselen. Op weg naar rechtseenheid en duidelijkheid of de bescherming van de Nederlandse burger in gevaar', in: Ben Schueler & Rob Widdershoven, (red.), *Europeanisering van het algemeen bestuursrecht*, 75 jaar VAR, Den Haag; BJU 2014, p. 77-78). Op grond van de leer van de dubbele bevoegdheidsgrondslag dient in dat geval op nationaal niveau te worden vastgesteld welk concreet Nederlands bestuursorgaan bevoegd is om de desbetreffende bevoegdheid uit te oefenen (de zogenoemde institutionele bevoegdheidsgrondslag; vergelijk § 4 van

2.

In de onderhavige zaak heeft de Staatssecretaris van Economische Zaken een door appellant op grond van de basisbetaalregeling 2015 (een landbouwsubsidie die dient als de opvolger van de bedrijfstoeslag) te ontvangen bedrag van € 2.239,47 verrekend met een nog door appellant terug te betalen bedrag van € 2.239,57 inzake de bedrijfstoeslag 2011. In r.o. 4.1 lijkt het CBb amtsshalve te onderzoeken of de staatssecretaris wel bevoegd was tot verrekening. Het CBb stelt voorop dat de bevoegdheid tot verrekening is neergelegd in de Uitvoeringsregeling rechtstreekse betalingen GLB, die per 1 januari 2015 de Regeling GLB-inkomenssteun 2006 heeft vervangen. Deze bevoegdheid tot verrekening kan ik overigens niet terugvinden; het is jammer dat het CBb niet naar een specifiek artikel verwijst. Veel doet dat er niet toe want het College constateert ook dat op grond van het overgangsrecht op aanvragen die vóór 1 januari 2015 zijn ingediend de oude regeling van toepassing blijft. Gelet op de bepaling die het CBb vervolgens uit de oude regeling citeert, ga ik ervan uit dat het CBb bedoelt te overwegen dat daarin geen bepaling over verrekening is opgenomen.

3.

Het CBb vermeldt niet alleen art. 61 lid 1 Regeling GLB-inkomenssteun 2006, maar ook art. 80 Verordening 1122/2009, art. 5ter Verordening 885/2006 en art. 28 Uitvoeringsverordening 908/2014. Pas in r.o. 4.2 maakt het CBb duidelijk waarom al deze artikelen in de uitspraak worden genoemd. Zij vormen namelijk het wettelijk kader op grond waarvan het CBb geen aanleiding ziet voor het oordeel dat de bevoegdheid tot verrekening bij de staatssecretaris ontbrak. Het CBb vermeldt echter niet welke van de genoemde bepalingen in dit geval de bevoegdheid tot verrekening voor de staatssecretaris bevat; kennelijk mag appellant dat zelf uitzoeken. Het lijkt erop dat het CBb van oordeel is dat de bevoegdheid is neergelegd in het Unierecht. Het College noemt art. 5ter Verordening 885/2006 en ook de opvolger van deze bepaling, art. 28 Uitvoeringsverordening 908/2014. Laatstvermelde bepaling is nagenoeg gelijklopend aan voormeld art. 5ter en bepaalt dat de lidstaten, onverminderd andere handhavingsmaatregelen waarin het nationale recht voorziet, elke nog openstaande vordering op een begunstigde die overeenkomstig het nationale recht is komen vast te staan, verrekenen met welke betaling dan ook die het voor de inning van de vordering verantwoordelijke betaalorgaan in de toekomst aan dezelfde begunstigde moet doen. Op de onderhavige casus is — gelet op het overgangsrecht dat is neergelegd in art. 44 Uitvoeringsverordening 908/2014 — art. 28 Uitvoeringsverordening 908/2014 van toepassing; ik vraag mij overigens af waarom het CBb dat niet gewoon duidelijk vaststelt. Uit deze bepaling volgt echter niet een bevoegdheid tot verrekening voor de *staatssecretaris*, maar slechts een opdracht, of verplichting zo u wilt, voor de *lidstaten* tot verrekening van elke nog openstaande vordering op een begunstigde met welke betaling dan ook die het voor de inning van de vordering verantwoordelijke betaalorgaan in de toekomst aan dezelfde begunstigde moet doen (zie ook mijn annotatie onder CBb 20 september 2013, AB 2014/298, waarin het ging over de vraag of de staatssecretaris een bevoegdheid tot verrekening kon ontleen aan art. 5ter Verordening 885/2006 en het CBb deze vraag — naar mijn mening ten onrechte — bevestigend beantwoordt). Helaas legt het CBb ook in de onderhavige uitspraak niet uit op welke wijze de opdracht tot verrekening aan de lidstaten die is neergelegd in een Unierechtelijke verordening resulteert in een bevoegdheidsgrondslag voor de Nederlandse Staatssecretaris van Economische Zaken. Het wettelijk kader dat in r.o. 4.1 is weergegeven geeft het antwoord niet; in geen van de genoemde bepalingen is een institutionele bevoegdheidsgrondslag voor de staatssecretaris om tot verrekening over te gaan terug te vinden, ook niet als je het tien keer leest. Verder hoop ik dat de indruk die r.o. 4.2 wekt, namelijk dat de vraag of sprake is van een bevoegdheid tot verrekening min of meer terughoudend wordt getoetst (geen aanleiding voor het oordeel dat de bevoegdheid niet bestaat) een kwestie is van onzorgvuldige formulering.

4.

Dat het CBb niet uitlegt op grond van welke bepaling de staatssecretaris bevoegd is tot verrekening, maar slechts verwijst naar een wettelijk kader bestaande uit een aantal artikelen, staat op gespannen voet met het legaliteitsbeginsel. Dit geldt temeer nu art. 4:93 Awb voor verrekening nu eenmaal een uitdrukkelijke bevoegdheid in een wettelijk voorschrift eist. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de regering van mening was dat de publiekrechtelijke taken die door verschillende bestuursorganen binnen een en hetzelfde openbaar lichaam worden uitgeoefend, in zodanige mate uiteen lopen dat het in algemene zin toestaan van verrekening van met die taken samenhangende geldvorderingen — zonder daaraan nadere beperkingen te stellen — in beginsel ongewenst is ([Kamerstukken II 2003/04, 29702, 3](#), p. 41–42). Het is om die reden van belang dat verrekening slechts kan plaatsvinden indien daarvoor in bijzondere wetgeving een voorziening is getroffen, aldus de toelichting. Dat het in het onderhavige geval niet gaat om verschillende bestuursorganen — zowel de bedrijfstoeslag 2011 als basisbetaalregeling 2015 worden immers door de Staatssecretaris van Economische Zaken uitgevoerd —, betekent uiteraard niet dat de eis van het bestaan van een wettelijk voorschrift waarin een bevoegdheid tot verrekening is neergelegd niet serieus moet worden genomen. Er is juist heel bewust niet gekozen voor het scheppen van een algemene mogelijkheid tot verrekening. Scheltema, regeringscommissaris voor de algemene regels voor bestuursrecht, merkte naar aanleiding van Kamervragen van de heer Wolfsen op dat de oplossing daarom is om per gebied te bekijken wanneer

verrekening mogelijk moet zijn (zie *Handelingen II* 2006/07, 77, p. 4074). Er dient in dat geval een specifiek wettelijk voorschrift te worden vastgesteld waarin de verrekening mogelijk wordt gemaakt. In casu is er dus een algemeen verbindend voorschrift nodig op grond waarvan de Staatssecretaris van Economische Zaken bevoegd is om tot verrekening over te gaan van uit te betalen bedragen op grond van de basisbetaalregeling met nog terug te betalen bedragen op grond van de bedrijfstoelageregeling.

5.

Een interessante vraag is nog wel welke betekenis de jurisprudentie inzake de terugvordering van EU-subsidies waarmee zich onregelmatigheden hebben voorgedaan in casu zou kunnen hebben. In het arrest *SOMVAO* oordeelde het Hof van Justitie expliciet dat een terugvorderingsverplichting voor de lidstaten die is neergelegd in een Unierechtelijke verordening, bij gebreke van een rechtsgrondslag naar nationaal recht, een rechtsgrondslag biedt voor een besluit van de nationale autoriteiten tot wijziging, ten nadele van de ontvanger, en terugvordering van een EU-subsidie (HvJ EU 18 december 2014, AB 2015/225, m.nt. J.E. van den Brink en W. den Ouden). De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft dit arrest zo uitgelegd dat het Nederlands bestuursorgaan op grond van de Unierechtelijke verplichting voor de lidstaten gehouden was om over te gaan tot correctie van de subsidie (ABRvS 16 december 2015, AB 2016/378, m.nt. J.E. van den Brink en W. den Ouden). Gelet op deze verplichting en in het licht van het oordeel van het Hof van Justitie EU in het *ESF*-arrest (HvJ EU 13 maart 2008, gevoegde zaken C-383/06 t/m C-385/06, AB 2008/207, m.nt. W. den Ouden), was het desbetreffende Nederlands bestuursorgaan vervolgens, met toepassing van een verordeningsconforme uitleg van art. 4:49 Awb, bevoegd tot herziening en terugvordering van de reeds vastgestelde EU-subsidie, aldus de Afdeling. Wanneer het CBb van oordeel was geweest dat de staatssecretaris in het onderhavige geval door analoge toepassing van het arrest *SOMVAO* bevoegd was om tot verrekening over te gaan, dan had het College dat in de eerste plaats moeten expliciteren. Belangrijker is echter dat het CBb zich dan in de tweede plaats de vraag had moeten stellen of deze jurisprudentie zomaar kan worden toegepast op de Unierechtelijke verplichting tot verrekening. Feit is dat in het arrest *SOMVAO* de bescherming van de financiële belangen van de EU voor het Hof van Justitie een doorslaggevende factor was om te concluderen dat nationale bestuursorganen koste wat kost bevoegd moeten zijn om EU-subsidies terug te vorderen waarmee zich onregelmatigheden hebben voorgedaan. Bij verrekening speelt dit argument veel minder; wanneer verrekening niet mogelijk is, kan immers een afzonderlijke terugvorderingsprocedure worden gevolgd, waarin bij het ontbreken van een nationale bevoegdheidsgrondslag alsnog de lijn uit het arrest *SOMVAO* kan worden gevolgd om dit gebrek te helen. Het ontbreken van een bevoegdheid tot verrekening is wellicht minder efficiënt, maar betekent niet dat de financiële belangen van de EU in gevaar zijn. Omdat aldus geen sprake is van een acte clair zou hierover een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie moeten worden gesteld. Uit de uitspraak blijkt jammer genoeg niet of het CBb überhaupt aan het arrest *SOMVAO* heeft gedacht.

6.

Al met al laat deze uitspraak wederom zien dat de Nederlandse bestuursrechter wel wat kritischer zou mogen kijken naar de vraag of er daadwerkelijk een bevoegdheid voor een Nederlands bestuursorgaan in een Unierechtelijke verordening is neergelegd (vergelijk § 4 van de voormelde annotatie van Molendijk en Ortlep). Om recht te doen aan het Nederlands legaliteitsbeginsel dient voor een burger duidelijk te zijn welk bevoegdheden een bestuursorgaan ten opzichte van hem of haar heeft, ook als het gaat om Unierecht. Een Unierechtelijke bepaling die uitsluitend een opdracht aan de lidstaten geeft, voldoet daar simpelweg niet aan. Mocht het CBb van oordeel zijn dat in casu de Unierechtelijke jurisprudentie inzake de terugvordering van EU-subsidies waarmee zich onregelmatigheden hebben voorgedaan analoog van toepassing is, dan had daarover een prejudiciële vraag moeten worden gesteld aan het Hof van Justitie EU. Ook in dat geval ligt er een taak voor de wetgever om het ontbreken van een Nederlandse bevoegdheidsgrondslag voor het uitvoeren van Unierechtelijke verplichtingen op te lossen. Jammer genoeg nemen uitspraken als de bovenstaande de urgentie om dat daadwerkelijk te doen natuurlijk weg. Het CBb heeft overigens een voorbeeld liggen van een uitspraak waarin het wel kritischer kijkt of een bevoegdheid bestaat voor een Nederlands bestuursorgaan op grond van een Unierechtelijke verordening, namelijk CBb 28 december 2016, AB 2017/81, m.nt. R. Ortlep.